

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ANDRÉ DAVID

ΕΡΡΙΚΟΣ, τυφλός, 38 ετών.
ΜΑΡΙΑ, γυναίκα του, 30 ετών.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, οικογενειακός φίλος, 35 ετών.

(Σ' ένα δωμάτιο απλά αλλά καλαίσθητα επιπλωμένο. Ο Έρρικος κοιμάται μισοξαπλωμένος σε μια πολυθρόνα. Η Μαρία κάθεται πιά εκεί, σ' ένα ντιβάνι. Στα πόδια της κάθεται ο Αλβέρτος).

Ο ΤΥΦΛΟΣ

πησε... Περίεργο!...
ΜΑΡΙΑ, (αγριάζοντας κοντά στον άντρα της). — Έρρικε!...
ΕΡΡΙΚΟΣ. — Τι έγινε, Μαρία;
ΜΑΡΙΑ. — Κοιμόσουν;
ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι... Και πολύ βαρεία μάλιστα...
ΜΑΡΙΑ. — Θέλεις τίποτα;...
ΕΡΡΙΚΟΣ. — Όχι... Εύχαριστώ... Είσαι μόνη;
ΜΑΡΙΑ, (σαστισμένη). — Ναι, είμαι μόνη. (Πολύ σιγά, στον Αλβέρτο). — Φύγε!

(Ο Αλβέρτος περνάει σ' ένα πλαγιό δωμάτιο).

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Μαρία, δική...
ΜΑΡΙΑ.—Νά σου φέρω νερό... (Φεύγει).

ΕΡΡΙΚΟΣ, (μόνος). — Θεέ μου!... Τ' άκουσα δλα!... Δεν κοιμόμουν!... Είπε φοβερό!... Δεν τό φανταζόμουν ποτέ... 'Η Μαρία!... 'Η Μαρία!... Κι' όμως έφρεπε να τό περνώμω!... Είπε νέα κι' άμορφη!... Δεν μπορέι να ζή μ' έναν τυφλό!... 'Ημουν πολύ άνόητος να νομίζω ότι μ' άγατά πάντα με τόν ίδιον έρωτα. Δεν τίς έμπνέω πια παρά μόνον οίκτο. Έχει δική ο' Αλβέρτος. Άποτελώ ένα εμπόδιο για τήν εύτυχία τους. Πρέπει να λείπω... Όταν οι γιατροί μου είπαν πως δεν ύπάρχει έλπίς να γιατρευτώ, κατόρθωσα να προμηθευτώ ένα δραστικό δηλητήριο... Τό έχω πάντα μαζί μου. Δεν τό πήρα ως τώρα, γιατί ή Μαρία μου έδειχνε πάντα μεγάλη αγάπη κι' άφοσίωση. Μου έλεγε μάλιστα πως αν έπαυόμουν να αυτοκτονήσω, θα σκοτωνόταν άμέσως κι' εκείνη. Κι' έζησα γι' αυτή, πρὸς χάριν της... Τώρα όμως για ποιόν να ζήσω; Είμαι ύποχρεωμένος να πεθάνω... Και όμως... Πριν μάθω τή φοβερή αλήθεια, ήμουν εύτυχημένος και μέσα στο σκοτάδι πού βρισκόμην. Όσο έννοιωθα τή Μαρία κοντά μου, πιστή κι' άφοσιωμένη, μου φαινόταν σαν να μιν είχα χάσει τό φῶς μου. Έδειχνε άλλως τε ότι μ' αγαπούσε πολύ... Δεν δειλιάζω να με φιλή ακόμα και στα μάτια, στα φτωχά σθυσμένα μου μάτια... Τώρα καταλαβαίνω τί φριχτό μαρτύριο ήταν για κείνη τα φιλήματά της αυτά... Τώρα καταλαβαίνω τί τρόμο και τί άηδία ίσως θα τής εμπνέω!... Πόσο άρχει να μου φέρη τό νερό!... Καταλαβαίνω!... Ο' Αλβέρτος δεν έχει φύγει!... Είπε μέσα. Είμαι βέβαιος... Ω Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τώρα θα με τρώη και τό φριχτό τής ζήλειας. Δεν μπορώ να ύποφέρω πια... (Δυνατά). Μαρία!... Μαρία!...

(Μπαίνει μέσα ή Μαρία, μ' ένα ποτήρι νερό στο χέρι).

ΜΑΡΙΑ.—Σου έφερα τό νερό, Έρρικε.

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Καλά. Άφησέ τό δίπλα μου, στο τραπέζι.

ΜΑΡΙΑ.—Δεν θα τό πής τώρα;

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Θά τό πω σε λίγο... Τί καιρός είναι σήμερα;

ΜΑΡΙΑ.—Ο καιρός είναι πολύ άφωτος...

ΕΡΡΙΚΟΣ.—Μου φαίνεται ότι θα βρέξη.

ΜΑΡΙΑ. — Τι ιδέα;...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Οι τυφλοί νοιώθουν πολλά πράγματα. πού δεν τά νοιώθουν όσοι βλέπουν.

ΜΑΡΙΑ, (ταραγμένη). — Δηλαδή;

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Νά... Όχι σπουδαία πράγματα. Καταλαβαίνω αν θα βρέξη ή αν έρχεται χαμηλά μπόρα. Μου φαίνεται ότι έρχεται μιά μπόρα, μιά δυνατή μπόρα.

ΜΑΡΙΑ. — Μά ό οφθαλμός δεν έχει κανένα σύννεφο...

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ναι... Έρχεται μιά θύελλα...

ΜΑΡΙΑ. — Τι παράξενα λόγια!
ΕΡΡΙΚΟΣ. — Καθόλου παράξενα. Δεν μιλώ συμβολικά. Για πηγαινε να κιντάξης μέσα τό βαρόμετρο. Είμαι βέβαιος ότι θα προαναγγέλλη θύελλα.

ΜΑΡΙΑ. — Ναι... Πάω να ιδώ. Είμαι περίεργη... (Φεύγει από τό δωμάτιο).

(Ο Έρρικος βγάζει μιά σκόνη από τήν τσέπη του, τή ρίχνει στο ποτήρι με τό νερό πού είναι δίπλα του και τό πίνει).

ΜΑΡΙΑ, (μπαίνοντας μέσα). — Είχε λάθος, Έρρικε... Τό βαρόμετρο δεν αναγγέλλει θύελλα.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Ίσως να είχα λάθος... Καθίσε κοντά μου, Μαρία. Σ' άγατώ πολύ... τόσο πολύ...

ΜΑΡΙΑ, (κάθεται στα πόδια του κι' άκουμάει τό κεφάλι της στα γόνατά του). — Κι' εγώ σ' άγατώ, Έρρικε.

ΕΡΡΙΚΟΣ. — Μαρία... Στάθη

ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (σιγά). Μαρία, σ' αγατώ!...
ΜΑΡΙΑ. — Σώπα!... Σώπα, σε παρακαλώ, Αλβέρτε...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Σ' αγατώ, Μαρία!...
ΜΑΡΙΑ.—Σώπασε, σου λέω!... Θα μās άκούση!...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δεν μās άκούει. Κοιμάται. (Προσπαθεί να πάρη τό χέρι της στο δικό του. Έκείνη όμως τό τραβάει).
ΜΑΡΙΑ.—Όχι!... Όχι!... Δεν κάνει!...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (παίρνοντας άπότομα τό χέρι της και φέρνοντάς το στα χείλη του). — Τι όμορφα πού ευωδιάζει τό χέρι σου!... (Τό ξαναφιλεί).
ΜΑΡΙΑ.—Σιγά, σιγά. Θεέ μου!... Θ' άκούση τα φιλήματά σου...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (φιλάοντας γιγώτερα τό χέρι της).—Έτσι;
ΜΑΡΙΑ, (χαμογελώντας γλυκά).—Ναι, έτσι...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δός μου και τα χείλη σου...
ΜΑΡΙΑ.—Όχι!... Όχι!...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί;
ΜΑΡΙΑ.—Φοβάμαι!
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Μά αυτός δεν βλέπει...
ΜΑΡΙΑ.—Άκουει όμως...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όποτε άκούει, άκού ό κοιμάται.
ΜΑΡΙΑ.—Μαυοει να ξυπνήση ξαφνα.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ω!... Είπε τρομερό!... Ο άνθρωπος αυτός άποτελεί έν' άφορτικό εμπόδιο για τήν εύτυχία μας...
ΜΑΡΙΑ.—Σώπα!... Σώπα!...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Κι' όμως... Δεν μπορείς ν' άρνγηθής ότι, αν λείψη αυτός, ή εύτυχία μας θα είναι τελεία.
ΜΑΡΙΑ.—Μην τό λές αυτό... Μη ξεχνάς ότι καυτός είναι ένας ήρωας, πού έχασε τα μάτια του στον πόλεμο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Δεν τό άρνούμαι. Άλλά πρέπει κι' έμεις να θυσιάσουμε όλη μας τή ζωή πρὸς χάριν του...
ΜΑΡΙΑ.—Μην είσαι άχαριστός. Σου έδωσα όλη μου τή καρδιά.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Όχι όλη!... Όχι όλη!... Τόν άγατάς κι' αυτόν...
ΜΑΡΙΑ.—Δεν τόν αγατώ... Τόν λυτάμαι μόνο...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ζηλεύω.
ΜΑΡΙΑ.—Έναν τυφλό;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Σ' αγατώ τρελλά. Σε θέλω όλη δική μου. (Προσπαθεί να τήν άγκαλιάση).
ΜΑΡΙΑ.—Αλβέρτε!... Φρόνιμα!
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Έλα να πάμε στο σπίτι μου. Έκει δεν θα φοβόμαστε.
ΜΑΡΙΑ.—Δεν μπορώ να τόν άφήσω μόνο. 'Η όπηρετρία λείπει.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Βλέπεις λοιπόν πως έχω δική!... Είν' ενα τρομερό εμπόδιο για μās αυτός ό άνθρωπος...
ΜΑΡΙΑ.—Τί να γίνη;...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Θά ζήση, φαίνεται, άκόμη πολύ.
ΜΑΡΙΑ.—Ποιός ξέρει;
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Ω!... Άν τόν βρούσαμε ξαφνα νερό στην πολυθρόνα του!... Τί εύτυχία!...
ΜΑΡΙΑ.—Μη γίνεσαι τόσο κακός, Αλβέρτε.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Για σένα μπορώ να γίνω και κακοήγος.
ΜΑΡΙΑ. — Σώπα!... Σώπα!... Μη με κάνεις να σε μισώω.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Γιατί να με μισήσης; Γιατί σ' αγατώ μέχρι έγκλήματος;
ΜΑΡΙΑ.—Άκουσε, Αλβέρτε, θα σου έδινα πρόθυμα τή ζωή μου και τό αίμα μου, όχι όμως και τή ζωή ενός άλλου ανθρώπου.
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—'Η δική μου αγάπη δεν έχει όρια. Σε ποθώ...
(Καθώς προσπαθεί να τήν άγκαλιάση, ρίχνει χωρίς να θέλη ένα τραπέζι, επάνω στο όποιο ήταν ένα βάζο με λουλουδία. Τό βάζο πέφτει και σιάζει).
ΜΑΡΙΑ, (τρομαγμένη). — Θεέ μου! Θα ξυπνήση...
ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Κι' όμως δεν ξύ-

ΜΑΡΙΑ.—Κι' εγώ σ' αγατώ, Έρρικε...

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τὰ σατυρικά φύλλα ἔλου τοῦ κόσμου)

Ἡ κόρη πρὸς τὴ μητέρα της:
 —Μαμά, ἔκανες ποτὲ φλέτζ, ὅταν ἦσουν κορίτσι;
 —Ναί, μιά φορά μονάχα.
 —Κι' ἐτιμωρήθηκες;
 —Ναί... παντρεύτηκα τὸν πατέρα σου!

—Μητέρα, τί θὰ ἔλεγες ἂν ἔσπαζε κανεὶς τὸ μεγάλο βάζο ποὺ εἶνε στὸ σαλόνι;
 —Θὰ τὸν ἔσπασα στὸ ξύλο.
 —Ἐτοιμάσου λοιπόν. Τὸ βάζο τὸ ἔσπασε ὁ μπαμπάς!

Τὸ χρέος τοῦ Γιάννη:
 —Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη, μὴν ξεχάσεις τίς χιλίες δραχμὲς ποὺ μοῦ χρεωστάς.
 —Ἐννοια σου, φίλε μου. Θὰ τίς θυμᾶμαι... ὅσο νὰ πεθάνω!

Στὸ ἔμπορικό:
 Ἡ νεαρά καὶ ὄραια κυρία ρωτᾷ τὸν καταστηματάρχη:
 —Πόσο κοστίζει ὁ πῆχυς αὐτὸ τὸ ὄφρασμα;
 —Ἐνα... φίλι, κυρία μου...
 —Πολὺ καλά!... Δώσε μου δέκα πῆχες καὶ θὰ στείλω τὴν... ὑπερήτρια μου νὰ σὲ πληρώσῃ!

Μεταξὺ φιλενάδων:
 —Νὰ σοῦ πῶ, Φανή, τὸ καλύτερο φαγητὸ γιὰ ἔναν ἀντρα παντρεμένου, εἶνε ἡ σκορδαλιά.
 —Γιατί;
 —Γιατὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τὸν πλησιάσῃ ἄλλη γυναίκα.

Στὰ νειάτα του:
 —Ὅταν ἦμιον νέος, ὅπως ἐσύ, ἐπῆγα μιά μέρα εἰκοσι χιλιόμετρα μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ σκάσω ἕνα χασοπιά αὐτοῦ τοῦ μασκαρά τοῦ Σημεῶν.
 —Κι' ἐγύθρισες πάλι μὲ τὰ πόδια;
 —Ὅχι. Μ' ἔφεραν... μὲ φορτεῖο!

Μὲ κλειστά μάτια:
 —Εἶδες τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου; Εἶνε μιά ἀσχημη, ἔχει ὅμως ἕνα ἑκατομμύριο προίκα. Τὴν παίρνω μὲ κλειστά μάτια.
 —Ἐ, φίλε μου, τὸ καλύτερο ποῦζεις νὰ κάνης, εἶνε νὰ μὴν τ' ἀνοίξης ποτέ!

ΟΙ ΠΑΛΗΟΙ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΜΠΕΝΤΙΝ ΠΑΣΑΣ

(Ἄγνωστο ἀνέκδοτο τοῦ Ποιητοῦ)

Ἐδῶ καὶ εἰκοσιπέντε περίπου χρόνια ἀπέθανε στὴν Κωνσταντινούπολι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ μορφωμένους καὶ πολιτισμένους Τούρκους, ὁ περίφημος Ἀμπεντίν πασάς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνεβῆ στὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τοῦ κράτους, εἶχε χρηματίσει ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Τουρκίας καὶ γιὰ πολὺ διάστημα διοικητῆς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Ἀμπεντίν πασάς καταγόταν ἀπὸ τὴν Πιρέβεια, εἶχε σπουδάσει σὲ Ἑλληνικὰ σχολεῖα καὶ ἀποφοίτησε ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο τῶν Ἀθηνῶν, τέλειος κάτοχος τῆς γλώσσας μας. Ἐκτός δὲ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας, καταγινόταν πολὺ μὲ τὴ φιλολογία καὶ στὴ Σμῶννη τύπωσε μιά ποιητικὴ συλλογὴ, γραμμένη κι' αὐτὴ Ἑλληνικά.

Ὅταν ὁ Ἀμπεντίν βρισκόταν στὴν Κωνσταντινούπολι, ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν, τοῦ συνέβη ἕνα ἐξαιρετικὰ χαρακτηριστικὸ ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο σχετίζεται μὲ τὸν γνωστότατο ποιητὴ μας Ἀχιλλεὺ Παράσχου καὶ τὸ ὁποῖο ἀξίζει νὰ διηγηθῶμε, γιὰ νὰ φανῆ ἡ φιλοπατρία τοῦ τελευταίου.

Κάποτε πού ὁ Παράσχος εἶχε ταξειδέψει στὴν Πόλη, δέχτηκε στὸ ξενοδοχεῖο του τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἐκεῖ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος τὸν εἶπε:

Τάσχος
 Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος.
 (Σκίττος τοῦ κ. Τάσσου)

— Ποιητὰ, ἐπιθυμῶ νὰ σὲ γνωρίσῃ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν!
 Ἀντὶ ὅμως νὰ εὐχαριστηθῆ ὁ Παράσχος ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ γινόταν, ἀρνήθηκε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Ἀμπεντίν, γιατί ὑπομάρτησε πῶς ὁ Τούρκος ὑπουργὸς τὸν ἤθελε γιὰ καμιά ἀντεθνικὴ πρᾶξιν.

Ἐν τούτοις, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ ὑπουργὸς, βλέποντας ὅτι ὁ ποιητὴς δὲν πῆγανε νὰ τὸν ἴδῃ, τὸν ξανακάλεσε μὲ τὸν ἑλληνα πρεσβευτὴ, κι' ὁ Παράσχος κίνησε, συνοδείᾳ τοῦ πρεσβευτοῦ μας, γιὰ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν. Μόλις μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουργοῦ, ἔμεινε σχεδὸν ἄναυδος ὅταν ἄκουσε τὸν Τούρχο πολιτικὸ νὰ τοῦ ἐκφράξῃ τὸν... φιλολογικὸ του θαυμασμό:

— Καλῶς ὄρισάτε! τοῦ εἶπε Ἑλληνικά ὁ Ἀμπεντίν. Πιστέψτε με ὅτι θεωρῶ ἐντυπωσμένο τὸν ἑαυτὸ μου ἐπειδὴ ἀξιώθηκα νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ προσωπικά. Συγκαταλέγωμαι ἀπὸ πολλὰ χρόνια μεταξὺ τῶν πρὸ φανατικῶν σας θαυμαστῶν. Τὰ ποιήματά σας, τὰ γεμάτα αἴσθημα καὶ συγκίνησι, ὑπέρξαν γιὰ μένα σπανία πνευματικὴ τροφὴ καὶ ἀπόλαυσις. Ἀκόμα καὶ τώρα, ὅταν κατὰ τίς ὥρες τῆς σχολῆς μου διαβάζω τὰ ἔργα σας, μοῦ φαίνεται ὅτι νὰ ξαναγεννιέμαι...

Ὁ ποιητὴς εἶχε περὶ σαστίσει ἐντελῶς.
 — Σᾶς μναινεταί περίεργο αὐτὸ πού σᾶς λέω; συνέχισε ὁ Ἀμπεντίν. Μπορῶ νὰ σᾶς παρουσιάσω ἀμέσως τὴν ἀπόδειξιν...

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴν ἀνοίξε ἕνα πολυτελέστατο λεύκωμα, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε ἐπιγραφῆται μὲ τὰ γέρια του πολλὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Παράσχου.
 — Τώρα, μιά καὶ ἦρθαν στὴν Κωνσταντινούπολι, ἐξακολούθησε ὁ Ἀμπεντίν, θὰ ἤθελα νὰ μάθω σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Λέγετέ μου καὶ εἰμαι πρόθυμος νὰ σᾶς κάμω ὅτι μοῦ ζητήσετε...
 — Εὐχαριστῶ. Δὲν θέλω τίποτα... ἀπάντησε ὁ Παράσχος στενοχωρημένα.
 Ὁ Ἀμπεντίν ὅμως ἐπανάλαβε μὲ τέτοιον τρόπο τὴν παρακλήσιν του, ὅστε ὁ Παράσχος ἔπρεπε ἀπαραιτήτως κατὶ νὰ ζητήσῃ. Συνοφισμένη λοιπὸν κι' ἄρχισε νὰ λέῃ:
 — Ἀφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολὺ, ἐξοχότατε, θὰ σᾶς παρακαλέσω θερμὰ γιὰ κατὶ. Ἀκούστε με λοιπόν: Σὲ μιά γωνιά τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπάρχει ἕνα εἶφιλο καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ λέγεται ὅτι βρῖσκεται θαμμένους ὁ τελευταῖος τῶν Παλαιολόγων. Μέχρι πρὸ δύο ἐτην, ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ λατεντοῦ μας Ἀυτοκράτορος ἔβαινε ταχτικά μιά καντήλα, ἔξαφνα ὅμως τὴν ἀπαγόρευσαν ἡ Ἀρχές σας. Εἶνε ἴσως πολὺ μεγάλῃ ἡ παρακλήσιν μου, ἀλλ' αὐτὸ μονάχα ἔχω νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς: νὰ διατάξετε ν' ἀνάβουν καὶ πάλι τὴν καντήλα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου...

Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσουμε ὅτι, παρ' ὅλο τὸν πατριωτισμὸ τοῦ ἔθνικοῦ μας ποιητοῦ καὶ τὴ συγκίνησιν ποὺ προξένησαν τὰ λόγια του στὸν Ἀμπεντίν πασά, ὁ Τούρκος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ κάμῃ τὸ κατηγὴ. Ἡ σχέσις μας τότε μὲ τὴν Τουρκία βρισκόντουσαν σὲ δυσάρεστο σημεῖο καὶ μιά τέτοια φιλελληνικὴ πρᾶξις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς θὰ προκαλοῦσε ἀναστάσει μεταξὺ τῶν ὑπάρχον της.

κὲς πολὺ καλὴ γιὰ μένα...
 ΜΑΡΙΑ.—Ἐκανα τὸ χρέος μου.
 ΕΡΡΙΚΟΣ.—Καλὴ μου Μαρία... Δὲν ἀσθάνομαι ἐν ἑαυτὸ μου καλά... Φοβάμαι...
 ΜΑΡΙΑ.—Γιατί; Τί ἔχεις;
 ΕΡΡΙΚΟΣ.—Ἴσως εἶνε μιά ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία. Θὰ μοῦ περᾶσῃ... Ἀλλὰ δὲν ξέρω, μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνω.
 ΜΑΡΙΑ, (ἀγκαλιάζοντάς τον).—Ὅχι!... Ὅχι!... Δὲν θὰ πεθάνης!...
 ΕΡΡΙΚΟΣ, (γέρνοντας τὸ κεφάλι του στὸ στήθος της). — Τί ὄραια!... Τί ὄραια, νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου!
 ΜΑΡΙΑ, (τρυμαγμένη).—Θεὲ μου!... Ἐρρίκε, τί ἔχεις;... Γιατί τρέμεις ἔτσι; Βοήθεια!... Βοήθεια!...
 (Μπαίνει μέσα ὁ Ἀλβέρτος).
 ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τί τρέχεις;
 ΜΑΡΙΑ.—Ὁ Ἐρρίκος πεθαίνει!...
 ΕΡΡΙΚΟΣ, (μὲ φωνὴ σβυμένη).—Ἐν' ἐδῶ ὁ Ἀλβέρτος;
 ΑΛΒΕΡΤΟΣ.—Τώρα μόλις ἦρθα, φίλε μου.
 ΕΡΡΙΚΟΣ.—Τόσο τὸ καλύτερο!... Πλησίασε κοντὰ μου... Δὲν νοιώθω καλά τὸν ἑαυτὸ μου... Φοβῶμαι πῶς θὰ πεθάνω... Ναί, ναί, θὰ πεθάνω!... Ἀφίνω στὰ χέρια σου τὴ λατρευτὴ μου Μαρία... Προσπάτεσε τὴν... Σὲ παρακαλῶ...
 ΜΑΡΙΑ.—Ἐρρίκε!... Τί λόγια εἶν' αὐτά;... Ἡσούχασε... Δὲν ἔχεις τίποτα.
 ΕΡΡΙΚΟΣ.—Πεθαίνω!... Εἶνε μέρες τώρα πού δὲν ἔννοιωθα καλά τὸν ἑαυτὸ μου... Μὰ δὲν ἄς τὸ ἔλεγα... Δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνησυχίσω... Τώρα ὅμως ὅλα θὰ τελειώσουν... Πεθαίνω!... Δώστε μου τὰ χέρια σας... (Καταβάλλοντας μιά ὁσπότη προσπάθεια, ἀπλώνει τὰ χέρια του, παίρνει τὰ χέρια τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαρίας, τὰ ἐνώνει μέσα στὰ δικά του καὶ σωριάζεται νεκρὸς στὴν πολυθρόνα του).
 ΜΑΡΙΑ, (πέφτοντας ἐπάνω του).— Ἐρρίκε!... Ἐρρίκε!...
 ΑΛΒΕΡΤΟΣ, (τραβώντας τὴν κοντὰ του).—Θάρος, ἀγάπη μου!... Ἐτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός!...

